Opinión

Edita: EDITORIAL COMPOSTELA // Rúa Polonia 10 // 15707 Santiago
www.elcorreogallego.es info@elcorreogallego.es T. 981543700

Editor de honor a perpetuidad: FELICIANO BARRERA
Director: JOSÉ MANUEL REY
Director general: ALBERTO TAJES

Director Ediciones Digitales, Santiago y Área metropolitana: Caetano Díaz.
Coordinador General: José Antonio Pérez.
Subdirectores: Xavier Cea, Demetrio Peláez, Natalia Rodríguez y Mari Carmen Ruiz de Arcaute

Redactores Jefe: Charo Barba, Olga Vilar, Ángel Orgaz y Marina Salgueiro.
GERENTE: Ángel Remesar.
Director Comercial: José María Tajes
Subdirectora Comercial: Palmira Roo.
Jefe Publicidad y Marketing: Miguel R. Santalices
Imprime: RECOPRINT RABADE S. L.
Depósito legal C-7/1958. ISSN 1579-1564

{ENFIANDO}

Un 15-M para salvar o mundo

Afonso Eiré

DIN que todo comezou en agosto do ano pasado cando unha nena sueca de 15 anos, Greta Thumber, decidiu acampar fronte ao Parlamento daquel país para protestar ante a falta des resposta política fronte ao cambio climático.

Dino pero non é certo. A Folga Internacional Climática que tivo lugar onte en case todos os países do mundo occidental, Galiza incluída, é o paso da conciencia a acción que dá unha xeración.

O cambio climático é a primeira preocupación do movemento estudantil europeo que, até de agora, só se manifestaba nas redes sociais. O paso as reflexións colectivas que se produciu nós últimos meses e as protestas de onte, abren unha nova dinámica.

En certo xeito, esta nova xeración sepárase dos movementos ecoloxistas tradicionais e do seu famoso lema P*ensa globalmente, actúa localmente*.

Poida ser que a ameaza global que afecta ao planeta, ameaza que incide no seu futuro moito máis que no das xeracións anteriores, os leve a formular propostas globais esquecendo de actuar localmente. Pero, seguramente, ese será o seu posterior paso, todo dependerá se as multinacionais do ecoloxismo conseguen deturpar este movemento que, cos das mulleres, poden dar lugar a grande revolución mundial que necesita o século XXI.

O de *Pensar globalmente, actuar localmente* foi algo que caracterizou ao ecoloxismo galego, xa antes de crearse este lema.

Un ecoloxismo que forma parte intrínseca e consubstancial do nacionalismo e que une a defensa da terra e do territorio, coa da identidade, todo pensado para un mellor vivir das clases populares, pois son estas o cerne da súa atención e da súa preocupación.

O ecoloxismo galego, fronte a outros, como o das multinacionais ecoloxistas, sempre tivo un claro compoñente de clase ligado a un país.

Foi esta idea de ecoloxismo o que marcou as grandes loitas do nacionalismo galego, comezando pola oposición ao encoro de Castrelo de Miño. Alí foi onde se deu a coñecer a UPG, apoiada, todo hai que dicilo, por Euloxio Gómez Franqueira, o fundador de Coren.

No ano 1974 creouse a Asociación para a Defensa Ecolóxica de Galicia, Adega, incentivada por xentes do PSG. A maioría dos fundadores acabarían militando logo no PSOE, pero Adega continuou a súa loita cun claro carácter nacionalista na súa concepción.

No 1981, Adega, presidida por Xosé Luís Fontela, comeza unha campaña de prensa contra os vertidos nucleares na Foxa Atlántica, a só 700 quilómetros das costas de Galiza. A loita contra estes vertidos supuxo un fito no ecoloxismo europeo, todo un exemplo... E unha grande vitoria a súa paralización, da que ninguén semella lembrarse 25 anos despois. E non, os bidóns radiactivos non dormen en paz.

Xornalista

{OS CARROUCHOS}

Relustros musicais

Milagros Fernández

NON se considera como é debido a poderosa forza evocadora da música. Dáselle ao sentido do olfacto o protagonismo absoluto das lembranzas, mais vai sendo hora de atribuírlle á memoria musical o seu saliente. O grande compositor brasileiro Heitor Villa-Lobos (1887-1959) teimaba en que *A música é tão útil quanto o pão e a água*. Co doutor Jordi Peña-Casanova conversabamos nun congreso hai uns anos da función percusora da música en pacientes con alzheimer. Falaba el de doentes galegos en Barcelona que axiña reaccionaban a detonantes de alalás, alboradas ou muiñeiras. Faise obrigado constatarmos a indudable aplicación terapéutica da música como fonte provocadora de vida comunicativa, función xa asumida nos estudos timidamente implantados de *Musicoterapia* que tanto deben á acción divulgativa de Oliver Sacks (1933-2015), sobre todo no seu portentoso libro *Musicofilia* (2009, Anagrama).

Os mecanismos de procesamento da memoria son complexos. Como é que chegamos a *esas* lembranzas e non a outras, non é doado de explicar. Hai quen di que se recordamos tempos ou sitios é porque van asociados a persoas. Pode ser. A premio Nobel, Alice Munro, sempre penetrante, establece rangos cando escribe "Na vida tés uns cantos sitios, ou quizais un só, onde pasou algo; e despois están todos os demais sitios" (2009, *Demasiada felicidad*, Anagrama).

Nese proceso selectivo que peneira o pasado hai escoitas musicais que sen querer achegan momentos, lugares e xente. A *Danza Húngara nº 5* de Johannes Brahms (1833-1897) vólveme redivivos aqueles despertares na adolescencia neboenta no internado de Ourense. Abondan uns acordes de *Morning has broken* (1971) de Cat Stevens para vérmonos no bar con Jukebox e empanadillas nos domingos devalados con saída ata as cinco da tarde. Co *Kodachrome* (1973) de Paul Simon figúrome en Elgóibar coa querida Mari Carmen, naquela tenda de soños e electrodomésticos na que a miña amiga despachaba. O *Killing me softly with his song* (1973) de Roberta Flack trasládame felizmente ás tardesnoites na discoteca *Chispas* de Verín. O *Jungleland* (1975) de Bruce Springsteen sempre fai que debuxe con claridade o piso de Fernando III no que vivín e que incluso lembre o tipo de iode que estudaba en Historia do español. Eran tempos aqueles de abrir furados e deixar de morder nas unllas.

Nunha colaboración recente (*Agua de lluvia*, *El País*, 26/02/2019), o escritor e cineasta, David Trueba, rende homenaxe ao falecido Stanley Donen e salienta o valor de *Cantando bajo la lluvia* (1952) polo pouso que o filme deixou.

> Nese proceso selectivo que peneira o pasado hai escoitas musicais que sen querer achegan momentos, lugares e xente

Esa película, escribe, está na memoria colectiva porque anos atrás irmos ao cine requiría un ritual vagaroso. Mais esqueceu Trueba que a película ten raizame sobre todo porque é un musical. As bandas sonoras deixan pegada, ben o saben os publicistas en medios audiovisuais.

As propiedades terapéuticas e de activación de atención e lembranzas non minguan o caudal pracenteiro das escoitas musicais. Poden probar e ser quen de converter en real o dito de que "A música amansa ás feras" cambiando de canal. Os almorzos en Radio Clásica coa compañía de Martín Llade no programa *Sinfonía de la mañana* garanten a boa dixestión e unha mente positiva.

Catedrática de Lingüística na USC

{LA PUNTILLA}

Recurso

Ramón Pastrana

EN esta ocasión no han hecho falta presiones, ni que se montara una polémica por si se presentaba el recurso cinco minutos antes o cinco minutos después. El Gobierno, *motu proprio,* ha anunciado que recurrirá ante el Tribunal Constitucional la Comisión de investigación sobre las actividades de la monarquía española, creada en el Parlament de Cataluña el pasado día 7, con el voto favorable de los partidos independentistas y los *comuns* que lo son cada vez más.

No quiere sombras de sospechas. El recorrido del recurso del Ejecutivo es dudoso o más bien está destinado a ser archivado. Téngase en cuenta que cuando pidió informe al Consejo de Estado para interponer otro sobre otra resolución contra el rey y la monarquía hace unos meses, el órgano consultivo emitió un dictamen desfavorable a su presentación.

Los representantes de la nonata república catalana prosiguen sus intentos de socavar la institución que consideran que con mayor fuerza representa la unidad de España. Raca-raca.

Periodista
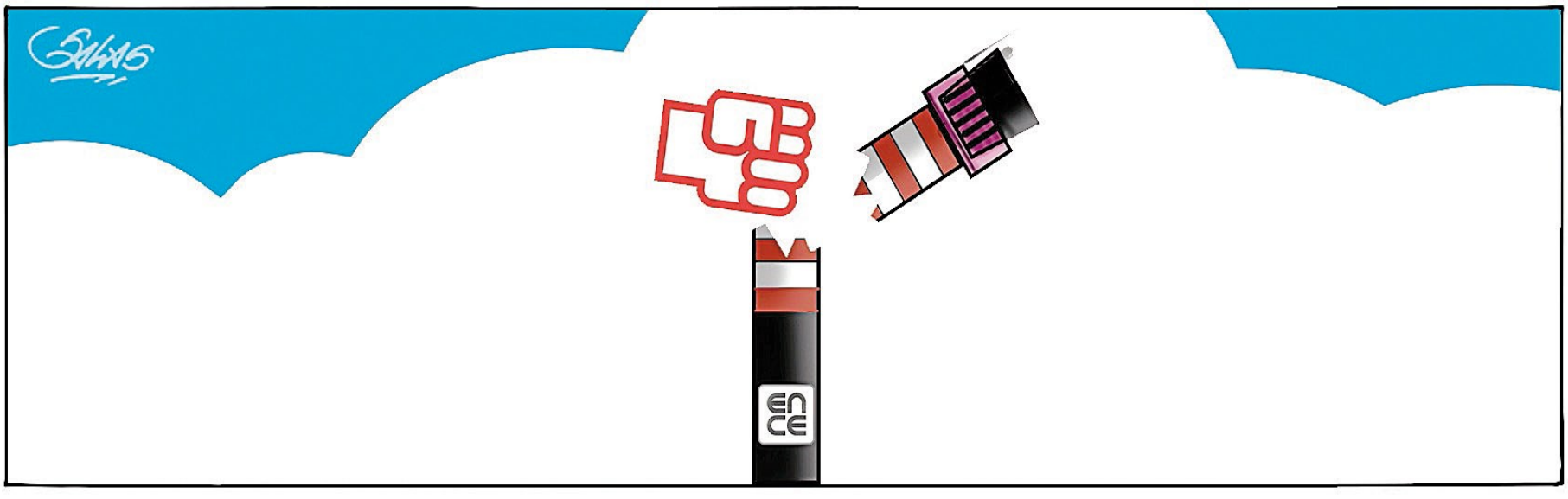
{EL HUMOR DE SALAS}